

Fjäriln af Rosen.

Rosen lutar, blek om kinden,
Hennes tid är all;
Fjäriln domnar under vinden
Under skarens fjall.
När skall fjäriln få tillbaka
Sina lekar och sin make!
När förläter
Drottan åter
Rosen's mätta ögonlock?

Kärn af sommarn lefde låga
Lyckliga som den;
Inga kiftan ingen våda
Storde glädjen an.
Af kvarnensal kyskar falla,
Utän skuld att vidergälla,
Utän oro
Kämn vore,
Och de mäste föras dock!

Hur de droja, hur de lida,
Aldrig väckas de;
Kärleken, vid vårens fida,
Kan ej lif dem ge!

Men på kullen, der de bergar,
Nga sköna raser färgar;

Öfver i doftet

Öfver i doftet

Ännu mer nga fjärlars flack.

J. L. Runberg

med krus och kadd.

Gått till min svärfar

af Fredrik Runberg

(J. L. Runbergs enke).

P. F. Rind

500-2

